HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אות אחת בקולמוס ואות אחת בקלמרין. לע"פ שאני קולמוסים מצטרפי כה"ג שמא לא מצטרפי:

והעבירה דרך עליה. מפרש הכא פורת א"ה ל"פ שלא לקרקע מצטרף להא עליה מה העבירה תוך שלשה לקרקע להא דתניא בקולמוס ואות אחת בקלמרין מהו תיקו אמר רבא תניא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב כתיבתן זו היא הנחתן ואמר רבא תניא אות אחת וכתבה וחזר והוציא אות אחת וכתבה פטור מאי טעמא בעידנא דאפקא לבתרייתא חסר ליה לשיעורא דקמייתא ואמר רבא תניא חצי גרוגרת אחת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה ראשונה נעשה כמי שקלטה [כלב] או שנשרפה ופטור ואמאי הא מנחה הכי קאמר ואם קדם והגביה ראשונה קודם הנחת שנייה נעשית ראשונה כמי שנקלטה (ג) או שנשרפה ופטור ואמר רבא תניא חצי גרוגרת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב ואמאי הא לא נח כגון שהעבירה תוך שלשה (ד) והאמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משהו לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר (ה) תנו רבנן הוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב (ו) בשתי העלמות פטור (ז) רבי יוסי אומר (ח) בהעלם אחד לרשות אחד חייב לשתי רשויות (ט) פטור (י) אמר רבה (יא) והוא שיש חיוב חטאת ביניהם אבל כרמלית לא אביי אמר אפילו כרמלית אבל פיסלא לא ורבא אמר אפילו פיסלא ואזדא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא: (יב) כחול כדי לכתוב זה עין אחת: עין אחת הא לא כחלי אמר רב הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת מיתיבי רבי שמעון בן אלעזר אומר בחול אם לרפואה כדי לכחול עין אחת אם לקשט בב' עינים תרגמא הילל בריה דר' שמואל בר נחמני כי תניא ההוא (יג) בעירניות (יד) (שעות כדי ליתן ע"פ נקב קטן: תנא כדי ליתן ע"פ נקב קטן של יין): דבק כדי ליתן בראש השפוף: תנא כדי ליתן בראש שפוף שבראש קנה של ציידין: זפת וגפרית כדי לעשות כו': תנא כדי לעשות נקב קטן: חרסית כדי לעשות פי כור כו': למימרא דשיעורא דרבנן נפיש תנן (טו) רבי יהודה אומר כדי ליטול הימנו מדת מנעל לקטן אימא כדי לסוד פיטפוט כירה קטנה: (טז) (סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב):

תנא א שתי אותיות בדיו (ב)(ושתי) אותיות בקולמוס שתי אותיות בקלמרין בעי רבא אות אחת בדיו אות אחת בקולמוס אות אחת בקלמרין מהו תיקו אמר רבא ב הוציא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב כתיבתן זו היא הנחתן ואמר רבא ג הוציא אות אחת וכתבה וחזר והוציא אות אחת וכתבה פטור מאי טעמא בעידנא דאפקא לבתרייתא חסר ליה לשיעורא דקמייתא ואמר רבא ד הוציא חצי גרוגרת אחת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה ראשונה נעשה כמי שקלטה [כלב] או שנשרפה ופטור ואמאי הא מנחה הכי קאמר ואם קדם והגביה ראשונה קודם הנחת שנייה נעשית ראשונה כמי שנקלטה (ג) או שנשרפה ופטור ואמר רבא ה הוציא חצי גרוגרת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב ואמאי הא לא נח כגון שהעבירה תוך שלשה ו והאמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משהו לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר ז תנו רבנן הוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב ח בשתי העלמות פטור ט רבי יוסי אומר י בהעלם אחד לרשות אחד חייב לשתי רשויות (ג) פטור יא אמר רבה יב והוא שיש חיוב חטאת ביניהם אבל כרמלית לא אביי אמר אפילו כרמלית אבל פיסלא לא ורבא אמר אפילו פיסלא ואזדא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא: יג כחול כדי לכתוב זה עין אחת: עין אחת הא לא כחלי אמר רב הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת מיתיבי רבי שמעון בן אלעזר אומר בחול אם לרפואה כדי לכחול עין אחת אם לקשט בב' עינים תרגמא הילל בריה דר' שמואל בר נחמני כי תניא ההוא (ג) בעירניות: (יד) (שעות כדי ליתן ע"פ נקב קטן של יין): דבק כדי ליתן בראש השפוף: תנא כדי ליתן בראש שפוף שבראש קנה של ציידין: זפת וגפרית כדי לעשות כו': תנא כדי לעשות נקב קטן: חרסית כדי לעשות פי כור כו': למימרא דשיעורא דרבנן נפיש תנן (טו) רבי יהודה אומר כדי ליטול הימנו מדת מנעל לקטן אימא כדי לסוד פיטפוט כירה קטנה: (טז) (סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב):

ת"ר

כ' לופיסום דניו. דיו יבש: **שפי לופיסום נקולמום.** כלומר כל היכא דמפיק ליה שיעורו כשאי לופיסום: **קלמרין.** קסת הסופר: **לוח אחת דניו לוח אחת נקולמום.** מי מצטרפי או לא. ומי אמרת מיפוק ליה משום קולמוס לא מחייב עליה משום שהות טפל לפחות מכשיעור לתגן לקמן (דף נג:) המוליא לוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי מפני שהכלי טפילה לו: **לשהות מפלי.** שלא עמד לפום תהורי הגמא גופו הגמה (ד) אפילו הכי חייב דעיקר הגמא דיו על הכתב הוא: **וחזר והוליא.** בהעלם אחד: **חסר (ה) שיעור דקמייתא.** כשמחייבתא נחסר השיעור ולכי גמרה הוליא בהעלם לכרופה אין כאן שיעור כ' לופיסום: **ואמאי הא מנחה.** וכיון דבהעלם אחד (ו) מצטרפי לכי גמרה הוליא: **כמי שקלטה כלב.** לתגן לקמן (דף קב.) הזורק וקלטה כלב פטור ללא הויא הגמה מכאן והכא נמי כי גמרה הוליא בהעלם לגמה קמייתא והויא כמאן דליתא: **נרבנן.** דלעיני לקמן בהזורק(ח) ולית להו דקלטה כמו שהוגמה אפילו עברה ממוך לקרקע לא מיקייב עד שתגיע על גבי משהו מקום כל שהוא ולא בעינן מקום ד' הואיל ונפוך ג' הוא מ"מ הגמה כל דהו בעינן: **מעביר.** לא צריך הגמה דהא מגמה בידו דידו ממוכה לקרקע: **נאפי רשויות.** ומתיקן ר"ח ללא שיש הפסק ביניהם: **והוא שיש חיוב חטאת ביניהם.** שמופסקות בה"א. אבל אם הוא שיש כרמלית מפסיקן (ט) כגון קרקע יותר מציא קמ"ט או מציא בקעה וג' ממים ומחמ בה"א ל"ר זה ומחמ זה והוליא מאי גרוגרת מציא זה לרשות זה ומאי גרוגרת מציא זה לרשות זה שהיא פחותה לה מייב לכיון ללא מפסיק לה רה"י חלא רשות היא: **פיסלא.** עץ שוכב לרחבו על רחבו ומחלא כל גרוגרת ומחלא חלי גרוגרת מציאו מכאן ומאי גרוגרת מכאן: **לרשות גיטין דמי.** ולענין גיטין פיסלא רשות לנפשיה הוא לחתרון בהזורק (גיטין דף ע:): **הסוא גברא דזרק גיטא לחבירתה בחלירו.** ונפל בפיסלא ומוקי התם שהחזיל לה מקום מחלירו חד מקום מושלי מינהי מרי מקומות לא מושלי מינהי: **פא לא רחלי.** חלא שתי עיניס: **לנוועות.** שהולכות מעוטפות ומין מגלות חלא עין אחת לרחות וכוחלות חומו: **בעירניות.** נוות כפירס (י) מין לריכות לניעות כל כך שתין שמוק וקלות רחק מלוי עין אחת מועטין ומין מכסין פניהם וכוחלות ב' עיניהס: **שפשף שבראש קנה של ציידין.** מוסיפין נפך בקנה ומותין עליו דבק והעוף יושב עליה ונדבק בו ולריך ליתן שם הרבה כדי שיהא העוף נדבק בו: **של יין.** למעוטי שמן ודבש שהיין זך דרך נקב קטן ויותר משמן ודבש: **לשוב.** לטוח בקעיס שבו:

ציור

אבל פיסלא לא. גניטין (דף עז:) משמע לתתי דיה ד' אמות על ד' אמות ומין גבוה י' ח"ג גבוה י' ומין רחב ד' ומומר ריב"ח לגלייסנא קמא לריך לפרס הכא שהות רשות הרבים כגון שרבים מכתפין עליו דאי כרמלית אתמר אבני פיסלא ומין רבא ד' אמות על ד' אמות ומין גבוה י' ח"ג גבוה י' ומין רחב ד' ומומר ריב"ח לגלייסנא קמא לריך לפרס הכא שהות רשות הרבים כגון שרבים מכתפין עליו דאי כרמלית אתמר אבני פיסלא ומין רבא ד' אמות על ד' אמות ומין גבוה י' ח"ג גבוה י' ומין רחב ד' ומומר ריב"ח לגלייסנא קמא לריך לפרס הכא שהות רשות הרבים כיון דלעניו גיטין חשוב מקום כפני עלמו הכי נמי מחלק רשויות ולר"י נרחה אפילו פיסלא שהות כרמלית אמיטלטלת לגמיגה מיטלטלת: **מיתיבי רשב"א אומר.** לרב הונא פריך דמי ללו רב הונא הוה מוקמי מתני' לרפואה: **אם לרפואה.** רבינו שמואל אם לרפואה הגמיעו (ח) זה מייבין עליו בל העולם כדי לכחול עין אחת דלרשב"ל (ט) אית ליה (י) דנתחייב זה במחשבתו של זה ואם לקשט כלומר אם לא הגמיעו לרפואה אלא לקשט (כ) כדי שתי עיניס דסתמו עומד לקישוט ואין נרחה לר"י לדעיל תגא דם כדי לכחול עין אחת דל"ל אם במוליא אחד במגיע בכל שהוא אלמא במגיע חייב (כא) בפחות מלכחול בו עין אחת ונרחה לר"י דה"פ אם לרפואה אלמא אפילו כדי לכחול עין אחת אפי' לא הגיעו לכך אי נמי אם לרפואה שבאותו מקום עוסקין אותו לרפואה ואם לקשט שעוסקין אותו לקישוט ואין רגילין לעשות ממנו רפואה כדי לכחול שתי עיניס: **חרסית כדי לעשות פי כור.** לע"ג לתמר לעיל (דף עט.) אין לחם טוחת לגבל טיט כדי לעשות בו פי כור חרסית המזיק טפי מטיט המגיעין אותו לעשות פי כור של לוחי זהב (כב) אי נמי הכא מיירי בתגובל:

ממוסיס

קאי כיון שאסור להוציא אליו כלום מה"ט כב' רשויות דמיין, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור. **רבא** לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות הגיטין. ועיקר הא שמעתא בגיטין בהזורק החוא גברא דזרק לגיטא לדביתהו הוה קיימא בחצר ואזל גיטא ונח בפיסלא. אמר רב יוסף אי הואי ארבע אמות של ארבע אמות פלוג ליה רשותא לנפשיה, ואי לא חדא רשותא היא. וקסבר רבא חדא רשותא בשבת מיפלגא בפיסלא כי היכי דמפלגא לענין גיטין. ופי' פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשרה ורחב ד'. **כחול** כדי לכחול עין אחת. וא"ר חונא שכן צנועות כוחלות עין אחת. הכין פירושא שכוחלת את עין אחת ומכסה את העין האחת ויוצאה לשוק ותראה באחת מעיניה. (זר"ן) הונא הוא דתמנין לאו רב הונא. **החהיא** דר' שמעון בן אלעזר אלו. **חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, ר' יהודה** אומר **כדי לעשות פיטפוט.** פירוש פיטפוט, נבשושו את בנין בארץ ששופתין עליו את הקדירה. וג' פיטפוטין הן, ויש שסומכין פטפוט לכוחל ומניחין עליו את קדירה וסומכס אותו לכוחל. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזינן דר' יהודה קא מחייב ומעמט מן שיעורי דרבנן, דהא לענין גמ' לרבנן לא מחייבי אלא בכדי לעשות תלאי לנפה ולכברה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנטלין ממנו מדת מנעל לקטן. ומוקמינן להאי פטפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

מוסף תוספות

א. דלאו למימרא שאם לא העבירה דרך עליה שיהא פטור ואע"פ שהעבירה דרך שלשה טפחים לקרקע, דהא ליתא. ימשנ"ת. ב. דהשתא לא צריך שיהא תוך ג'. תוס' פסחים פה: ג. דסאדנא סמיכתא דמי. שיטה למהר"ן. [ועי' שפ"ח]. ד. בספר. תוס' הרא"ש. ה. ונתגלגל מידו למעלה מעשרה טפחים. תוס' הרא"ש. ו. דר' יהודה משום דליכא למיגזר אטו אין אגדו בידו. תוס' הרא"ש. ז. דאורייתא. תוס' הרא"ש. ח. א"כ. תוס' הרא"ש. [ועי' שבת שם] מין. ט. והוא"ו ומתני' כולה אחא כוותיה. תמה"ן לקמן נג. י. גופיה. תוס' הרא"ש. יא. מהא. תוס' הרא"ש. יב. מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי. תוס' הרא"ש. יג. שיש ליישב גירסת הספרים. תוס' הרא"ש. יד. דבשעת כתיבה כבר נגמרה המלאכה אלא צריך לקרבן שיהו נהנין זה עם זה. תוס' הרא"ש. טו. הכא דמלאכה דעבד היינו. תוס' הרא"ש. טז. ורשויות הא מחלקות, והוה לי' כמי שאכל חצי זית חלב מחתיכה זו וחצי ואכל חצי זית אחר מחתיכה זו דאין זו תלוי בזו ומיקרו שתי העלמות. שיטה הרא"ן. יז. תימה אם אין מצניעין אותו לרפואה עין אחת אמאי מחייב אם הוציאו לרפואה. תוס' הרא"ש. יח. כחול. תוס' הרא"ש. יט. לטעמיה. תוס' הרא"ש. כ. שישורר. תוס' הרא"ש. כא. בכל שהוא אפי'. תוס' הרא"ש. כב. ואדם טורח לגבל לעשות פי כור. תוס' הרא"ש.

רב נסים גאון

ואזדא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא. ותמצא עיקר דילה בסמ' גיטין בפרק הזורק (דף עם) אמר רב חסדא רשויות (שם עז) אמרו ההוא גברא דזרק לה גיטא לדביתהו, הוות קיימא בחצר ואזל גיטא נפל בפיסלא. אמר רב יוסף חזינן אי הוי ד' אמות אארבע אמות פלג לה רשותא לנפשה כו'. יסבר רבא כי דין רשויות של גיטין הוא, וכמו שאם יש בזה הפסל ד' אמות על ד' אמות או שיש בגובהו י' טפחים עשה רשות לעצמו ונבדל מכלל החצר, כמו כן הוא מבדיל בין ב' רשויות לענין שבת. ובזה פרק (שם דף עם) אמר עוד רבא ג' מידות בגיטין. ההדיע אותנו באלו השלש מידות חלוקות דין הגיטין מדין השבת, ולענין רשויות שוו יחד ואין ביניהן חלוקה בדבר זה. וגם נזכרה הברייתא בפרק חזקת הבתים (ב"ב דף נה).

רבינו חננאל (המשך)

חיוב חטאת, אסור להוציא מזו לזו שתרשות [לרשות] הן, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור, אבל אם יש ביניהן פיסלא דלא חשיב למיהזה כרמלית, אלא מקום פטור הוא, הרי הוא כרשות אחת, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור חייב. **רבא** אמר אפילו איכא פיסלא ביניהן, כיון שהוא חולק רשות לעצמו אע"ג דלא כרמלית הוא וברשות היחיד דצריך לנוח בזורק, אבל הכא במעביר אין צריך הנחה. אבל אם קדים והגביה את החצי הראשון קודם הנחת החצי השני, ודוקא בחוטן יתר מג' מן החיא חצי ראשון כדי שלא יהא מעביר עליו, נעשה הראשון כמו שנקלט או שנשרף ופטור. ת"ר הוציא חצי גרוגרת והניחו ברה"ר, וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב, בשני העלמות פטור. ר' יוסי אומר בהעלם א' מרשות אחד חייב, מב' רשויות פטור. ואיכא דטעו בגירסא דהא בריישא ורבי יוסי אומר ברשות אחד חייב, ואי איכא דתשתוף וא"כ [ואמר כן] לרשות אחת לב' רשויות?), טעות גדולה היא, דילמא הכי קסבר אם הכניס מרה"ר לרשות אחת חייב לב' רשויות פטור. והכי קאמר אי אפיך מרה"י בהעלם חצי שיעור לרה"ר, וחזר והוציא באותו העלם חצי שיעור אחר לרה"ר, אם מחדא רשותא אפקינן לתרוייהו מצטרפין וחייב, ואי מן ב' רשויות אפקינן פטור. **אמר (רבא) [רבה]** והוא שיש חיוב חטאת ביניהם, אבל כרמלית לא, כי פרשינן בפרק יציאות השבת שהמוציא מרה"י לרה"ר חייב, אבל המוציא מכרמלית לרה"ר פטור. ולקאמר רבה א"נ דב' רשויות היחיד שהוציא חצי שיעור מזו וחצי שיעור מזו מרחקין מן הדדי ויש ביניהם רה"ר, והמוציא והמכניס מזו לזו יש בו חיוב חטאת, הרי נחלקו, ועליהם קאמר ר' יוסי מב' רשויות פטור. אבל יש ביניהם כרמלית דלית בה חיוב חטאת כחדא רשותא דמיין, ואם הוציא מזו חצי שיעור וחזר והוציא מזו חצי שיעור חייב. **אביי** אמר אפילו יש ביניהן כרמלית דאע"ג דלית בה

ט) [נ"ל שמ"ז], ג) [נ"ל קמ"ז], ד) [נ"ל קמ"ח], ה) [עיי"כ] ו) [נ"ל עמ"ז], ז) רש"י מ"ז, ח) [לך ל"ז], ט) בפיסלא לב. רש"י ד"ה ל"ר ולפסחין מהניות משמע שעירניות ג"כ לשון עיר ופירושו בעת כרך קטן וכ"ה (קליינשטעד עטרינען), י) [וע"ע תוס' פסחים פה: ד"ה בגגרין], כ) [לך ק.], ל) [נ"ל עז.].

הגהות הב"ח

(א) גמ' נעשית דמשנה כמי שקלטה כלב ול' שנקרפה: (ב) שם נאמי רשויות פטור. ר"ש ע"ל בפ' הזורק ריש דף ל"ח: (ג) שם הכוא בעירניות. דבק כדי ליתן בראש השפוף תנא כדי ליתן וכו' של ציידין. ושעורה כדי ליתן על פי נקב קטן תנא כדי ליתן על פי נקב קטן של יין. ולהקמן כדי לעשות כ"ל. ויפקפק ופפ ונפרים כדי לעשות כו' נמחק: (ד) רש"י ד"ה כשהוא מהלך וכו' כאמת גופו הגמה חפץ אפילו הכי: (ה) ד"ה ומאי וכו' דכאלו ליה שיעור: (ו) ד"ה ומאי וכו' דכהעלם אחד הוציא מצטרפי לכי:

גליון הש"ס

גמ' בשתי העלמות פשוט. עי' לקמן דף קה ע"ב: **שם** רי"א בהעלם א' ברשות אחד חייב. עיין לקמן דף ל"ח ע"ב: רש"י ד"ה והוא שיש חיוב חטאת וכו' בגון קרפף יותר מבית סאתים. עי' לעיל דף ז ע"א וע"ש:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

רבינו חננאל

היתה נקובה מציידה. [נ"א: קלמרין בלשון יון הוא בית הדיו שכותבין ממנו הספרים, פירי' ואי מפיק ליה (כלי) בדיו כדי לכתוב שני אותיות בקולמוס חייב (ואי) מפיק ליה בכלי בעאי טפי, דלאו כל הדיו דהוא כתבא נפיק בקולמוס. הילכך צריך טפי כי היכי דליפוק כשיעור שתי אותיות. ומפרש כן בירושלמי דתניא אם בכלי צריך יותר. ומאן דמפיק דיו בכלי כדי לכתוב בו, חייב על הדיו ואינו חייב על הכלי מפני שהכלי טפילה, ותנן המוציא אוכלין פחות משיעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפילה לו. המוציא אוכלין כשיעור בכלי, חייב באוכלין ופטור על הכלי. ועיקרא זה הנ"ן מן הכלי ברשות היחיד והנחתו ברשות הרבים בנייר, הויא עקירה והנחה כדאמרי התם ידו של אדם חשובה לו כד' על ד' אמות. בכאן בקולמרין חשובין לו ד' על ד', פירי' קולמרין מחבורה של סופרים והוא ידוע בארץ אדום. והא דבעא רבא כשיעור אות אחת הוציא בכלי עלתה בחיקו]. כתיבתן הנחתן. אע"ג דבעיא בהוצאה עקירה מרשות [זה] והנחה ברשות אחרת ע"ג מקום ד', כי היכי דהתם אמרינן ידו של אדם חשובה לו כד' [ועל ד'] הכי נמי הכא כתיבתו הנחתו. והיכא דהוציא חצי גרוגרת שהוא חצי שיעור הוצאה והנחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת אחרת, אם הניח את החצי השני קרוב לראשון, או שהעבירו דרך עליו של ראשון בקרוב ג' טפחים חייב. וזו היא שמעתא דרבא משום דהאי חצי גרוגרת והאי חצי גרוגרת מצטרפין לחיובו, ואף על פי שלא הניחו, דהתם דצריך לנוח בזורק, אבל הכא במעביר אין צריך הנחה. אבל אם קדים והגביה את החצי הראשון קודם הנחת החצי השני, ודוקא בחוטן יתר מג' מן החיא חצי ראשון כדי שלא יהא מעביר עליו, נעשה הראשון כמו שנקלט או שנשרף ופטור. ת"ר הוציא חצי גרוגרת והניחו ברה"ר, וחזר והוציא חצי גרוגרת בהעלם אחד חייב, בשני העלמות פטור. ר' יוסי אומר בהעלם א' מרשות אחד חייב, מב' רשויות פטור. ואיכא דטעו בגירסא דהא בריישא ורבי יוסי אומר ברשות אחד חייב, ואי איכא דתשתוף וא"כ [ואמר כן] לרשות אחת לב' רשויות?), טעות גדולה היא, דילמא הכי קסבר אם הכניס מרה"ר לרשות אחת חייב לב' רשויות פטור. והכי קאמר אי אפיך מרה"י בהעלם חצי שיעור לרה"ר, וחזר והוציא באותו העלם חצי שיעור אחר לרה"ר, אם מחדא רשותא אפקינן לתרוייהו מצטרפין וחייב, ואי מן ב' רשויות אפקינן פטור. **אמר (רבא) [רבה]** והוא שיש חיוב חטאת ביניהם, אבל כרמלית לא, כי פרשינן בפרק יציאות השבת שהמוציא מרה"י לרה"ר חייב, אבל המוציא מכרמלית לרה"ר פטור. ולקאמר רבה א"נ דב' רשויות היחיד שהוציא חצי שיעור מזו וחצי שיעור מזו מרחקין מן הדדי ויש ביניהם רה"ר, והמוציא והמכניס מזו לזו יש בו חיוב חטאת, הרי נחלקו, ועליהם קאמר ר' יוסי מב' רשויות פטור. אבל יש ביניהם כרמלית דלית בה חיוב חטאת כחדא רשותא דמיין, ואם הוציא מזו חצי שיעור וחזר והוציא מזו חצי שיעור חייב. **אביי** אמר אפילו יש ביניהן כרמלית דאע"ג דלית בה

ט) נ"ל זה מסוגלא למנה ולריך תיקון.